

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
30. april 2003 *

I sag T-154/02,

Villiger Söhne GmbH, Waldshut-Tiengen (Tyskland), ved Rechtsanwalt B. Wägenbaur,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved F. Gijón og M. Simm, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 3, nr. 1, i Rådets direktiv 2002/10/EF af 12. februar 2002 om ændring af direktiv 92/79/EØF, direktiv

* Processprog: tysk.

92/80/EØF og direktiv 95/59/EF for så vidt angår punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (EFT L 46, s. 26), subsidiært af direktivets artikel 4, stk. 2, første led,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsregler

- ¹ De fællesskabsretlige regler om punktafgifter på forarbejdet tobak er i det væsentlige indeholdt i tre direktiver, nemlig Rådets direktiv 92/79/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af cigaretafgifterne (EFT L 316, s. 8), Rådets direktiv 92/80/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af afgifterne på andre former for forarbejdet tobak end cigaretter (EFT L 316, s. 10)

og Rådets direktiv 95/59/EF af 27. november 1995 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (EFT L 291, s. 40).

- 2 Med henblik på fastlæggelsen af satsen for den punktafgift, der finder anvendelse, indeholder direktiv 95/59 præcise definitioner på de forskellige former for forarbejdet tobak, nemlig cigaretter, cigarer eller cigarillos og røgtobak. Dette direktivs artikel 3 bestemmer:

»Følgende betragtes som cigarer eller cigarillos, hvis de kan ryges, som de er:

- 1) tobaksruller, som udelukkende består af naturtobak
- 2) tobaksruller, som er forsynet med et dæksblad af naturtobak
- 3) tobaksruller af normal cigarfarve med dæksblad og omblad af rekonstitueret tobak, når mindst 60 vægtprocent af tobakspartiklerne er af en bredde og en længde på over 1,75 mm, og når dæksbladet er pårullet skråt med en spids vinkel på mindst 30° i forhold til cigarens længdeakse
- 4) tobaksruller af normal cigarfarve med dæksblad af rekonstitueret tobak, når deres stykvægt uden filter og mundstykke er mindst 2,3 g, såfremt mindst 60

vægtprocent af tobakspartiklerne er af en længde og bredde over 1,75 mm, og deres omkreds er 34 mm eller derover i mindst en tredjedel af deres længde.«

- 3 Den 12. februar 2002 vedtog Rådet direktiv 2002/10/EF om ændring af direktiv 92/79, direktiv 92/80 og direktiv 95/59 for så vidt angår punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (EFT L 46, s. 26). I henhold til dette direktivs artikel 3, nr. 1, er nr. 3 og 4 i definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der findes i artikel 3 i direktiv 95/59, blevet erstattet af følgende bestemmelser:

»3) tobaksruller, som er fyldt med en reven blanding og er forsynet med et dæksblad af normal cigarfarve, der dækker produktet helt, eventuelt også filteret, men ikke i tilfælde af cigarer med mundstykke, hvor mundstykke og et omblad begge er af rekonstitueret tobak, når deres stykvægt uden filter eller mundstykke er mindst 1,2 g, og deres dæksblad er fæstnet i spiralform med en spids vinkel på mindst 30° i forhold til cigarens længdeaksel

4) tobaksruller, som er fyldt med en reven blanding og er forsynet med et dæksblad af normal cigarfarve af rekonstitueret tobak, der dækker produktet helt, eventuelt også filteret, men ikke mundstykket i tilfælde af cigarer med mundstykke, når deres stykvægt uden filter og mundstykke er mindst 2,3 g, og deres omkreds er 34 mm eller derover i mindst en tredjedel af deres længde«.

- 4 Det fremgår af denne ændring, at et vist antal produkter (herefter »de berørte produkter«), som med henblik på fastlæggelsen af den punktafgift, der finder

anvendelse, i henhold til definitionen af disse to begreber i artikel 3 i direktiv 95/59 tidligere blev betragtet som cigarer eller cigarillos, i medfør af direktiv 2002/10 fremover skal betragtes som cigaretter, hvor der ved salget gælder en minimumspunktafgift, der er væsentligt højere end den, der gælder for cigarer og cigarillos.

- 5 I medfør af artikel 4, stk. 1, i direktiv 2002/10 skulle medlemsstaterne gennemføre dette direktiv (herunder den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der er indeholdt i direktivets artikel 3, nr. 1) inden den 1. juli 2002. Direktivets artikel 4, stk. 2, første led, indeholder imidlertid en undtagelse fra denne forpligtelse til fordel for Forbundsrepublikken Tyskland, som bemyndiges til at gennemføre den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der er indeholdt i direktivets artikel 3, nr. 1, senest den 1. januar 2008. Det fremgår af betragtning 11 til direktiv 2002/10, at denne udsættelse er begrundet i, at »de involverede tyske virksomheder kan forventes at få økonomiske vanskeligheder, hvis den træder i kraft omgående«.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. maj 2002 har sagsøgeren, et tysk selskab, som fremstiller og markedsfører de berørte produkter i Forbundsrepublikken Tyskland og i andre medlemsstater samt i tredjelande, anlagt denne sag.
- 7 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 25. juli 2002 har Rådet i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement påstået sagen afvist. Sagsøgeren har indgivet sine bemærkninger til denne påstand den 10. september 2002.

8 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 27. august 2002 har Kommissionen fremsat begæring om at måtte indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2002 har Cigar Coalition Europe eV og Badische Tabakmanufaktur Roth-Händle GmbH fremsat begæring om at måtte indtræde i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 annulleres.

— Subsidiært annulleres artikel 4, stk. 2, første led, i direktiv 2002/10, for så vidt som denne bestemmelse kun finder anvendelse på Forbundsrepublikken Tyskland og ikke på de øvrige medlemsstater, og dette direktiv for så vidt angår Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til bestemmelsen skal være gennemført senest den 1. januar 2008.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

- 11 Procesreglementets artikel 114, stk. 1, bestemmer, at såfremt en part ønsker det, kan Retten tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet.
- 12 For så vidt angår den foreliggende sag finder Retten, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, og at det er ufornuddent at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

- 13 Rådet har fremført tre forskellige argumenter med henblik på at godtgøre, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence, og at sagen derfor bør afvises. Rådet har principalt gjort gældende, at sagen må afvises, for så vidt som der er nedlagt påstand om annullation af et direktiv. Rådet har dernæst anført, at sagen må afvises, idet sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10. Endelig har Rådet gjort gældende, at sagen må afvises som følge af, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af denne ændring.

Søgsmålskompetencen i relation til annullation af et direktiv

- 14 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har den fornødne søgsmålskompetence til at kunne nedlægge påstand om annullation af et direktiv som det, der er omtvistet i den foreliggende sag.

- 15 Det sagsøgende selskab har bestridt, at det ikke har den fornødne søgsmålskompetence til at kunne nedlægge påstand om annullation af en bestemmelse i et direktiv.
- 16 Sagsøgeren har i den forbindelse understreget, at den omstændighed, at sagen er anlagt til prøvelse af et direktiv og ikke af en beslutning, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at sagen må afvises, idet udtrykket »beslutning« i artikel 30, stk. 4, EF i henhold til retspraksis skal forstås i teknisk forstand og ikke i bogstavelig forstand (jf. Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, org.ref.: Rec. s. 901, på s. 917). Sagsøgeren har tilføjet, at Domstolen og Retten i en række afgørelser har fastslået, at en borger i medfør af artikel 230, stk. 4, EF kunne nedlægge påstand om annullation af en bestemmelse i et direktiv, såfremt han er umiddelbart og individuelt berørt af bestemmelsen (jf. f.eks. Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 11-32, kendelse afsagt af Domstolens præsident den 8.4.1987, sag 65/87 R, Pfizer mod Kommissionen, Sml. s. 1691, Domstolens kendelse af 27.4.1988, sag 352/87, Farzoo og Kortmann mod Kommissionen, Sml. s. 2281, kendelse afsagt af Domstolens præsident den 13.7.1988, sag 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 4121, præmis 25-28, Domstolens kendelse af 7.12.1988, sag 138/88, Flourez m.fl. mod Rådet, Sml. s. 6393, Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11-13, af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13-18, af 29.6.1993, sag C-298/89, Gibraltar mod Rådet, Sml. I, s. 3605, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, Rettens kendelse af 20.10.1994, sag T-99/94, Asocarne mod Rådet, Sml. II, s. 871, Rettens dom af 27.6.2000, forenede sager T-172/98 og T-175/98 — T-177/98, Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 2487, præmis 30, og Rettens kendelse af 14.1.2002, sag T-84/01, Association contre l'heure d'été mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 99, præmis 23).
- 17 Sagsøgeren har nærmere anført, at Rådets argumentation er baseret på en fejlagtig forudsætning, nemlig den, at sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af direktiv 2002/10 som helhed. Sagsøgeren har imidlertid understreget, at som det klart fremgår af stævningen, er det udelukkende artikel 3, nr. 1,

og, subsidiært, artikel 4, stk. 2, første led, af direktiv 2002/10, som påstås annulleret. Sagsøgeren har tilføjet, at det kan udledes af den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet*, at der skal foretages en undersøgelse af indholdet af hver enkelt af bestemmelserne i den anfægtede retsakt og ikke af retsakten som helhed. Sagsøgeren har endvidere anført, at det er uforholdende at foretage en samlet vurdering af direktiv 2002/10, idet direktivets artikel 3, nr. 1, på den ene side og direktivets øvrige bestemmelser på den anden ikke udgør et normativt hele. Sagsøgeren har således påpeget, at den definition af de forskellige typer af forarbejdet tobak, der er blevet ændret ved artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, er uafhængig af direktivets øvrige bestemmelser, som omhandler punktafgiftsstrukturen og -satserne. Ifølge sagsøgeren bekræftes dette af, at definitionerne af de forskellige former for forarbejdet tobak fandtes i et særligt direktiv, nemlig Rådets direktiv 79/32/EØF af 18. december 1978 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (EFT 1979 L 10, s. 8). Sagsøgeren har endvidere fastholdt, at der ikke kan foretages en samlet vurdering af direktiv 92/79, 92/80 og 95/59 i relation til direktiv 2002/10, idet direktiv 95/59 i modsætning til direktiv 92/79 og 92/80, som indeholder bestemmelser om en procedure med regelmæssige ændringer af punktafgiftsstrukturen og minimumspunktafgiftssatsen, ikke indeholder bestemmelser om en sådan procedure for så vidt angår de definitioner af de forskellige former for forarbejdet tobak, som det indeholder. Sagsøgeren har anført, at den løsning, Domstolen valgte i dommen af 18. januar 1979 (forenede sager 103/78-109/78, *Usines de Beaufort m.fl. mod Rådet*, Sml. s. 17), som Rådet har nævnt, ikke kan overføres til den foreliggende sag, idet de omstændigheder, der var baggrunden for den nævnte dom, er meget forskellige fra omstændighederne i den foreliggende sag.

- 18 Endelig har sagsøgeren afvist Rådets argument om, at sagen skal afvises, fordi sagsøgeren altid har mulighed for at få prøvet lovligheden af direktiv 2002/10 via den præjudicielle procedure, der er fastsat i artikel 234 EF. Sagsøgeren har således understreget, at denne procedure ikke kan sammenlignes med, at sagen indbringes direkte for Retten i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, idet den præjudicielle procedure er et led i en tvist for en national ret. Sagsøgeren har tilføjet, at muligheden for, at en national ret forelægger Domstolen en præjudiciel anmodning, varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat og tilmed medfører en betydelig forsinkelse. Endelig har sagsøgeren påpeget, at den

teoretiske mulighed for, at sagen forelægges præjudicielt for Domstolen, samt den omstændighed, at det ville være umuligt at anlægge sag direkte ved Fællesskabets retsinstanser, er i strid med princippet om domstolsbeskyttelse og med det retsstatsprincip, der er fastsat i artikel 6 UE.

Spørgsmålet, om sagsøgeren er umiddelbart berørt

- 19 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af de anfægtede bestemmelser. Rådet har nærmere anført, at det fremgår af retspraksis, at for at en sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt, skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-404/96 P, Glencore Grain mod Kommissionen, Sml. I, s. 2435, præmis 41). Ifølge Rådet er imidlertid ingen af disse betingelser opfyldt i den foreliggende sag.
- 20 Det sagsøgende selskab har bestridt argumentet om, at det ikke er umiddelbart berørt af den ændring af den definition af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10.
- 21 Sagsøgeren har indledningsvis anført, at Rådet i sine indlæg ikke har taget hensyn til, at artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 afviger væsentligt fra de bestemmelser i de direktiver og forordninger, som Fællesskabets retsinstanser indtil nu har taget stilling til. Sagsøgeren har tilføjet, at da den nævnte bestemmelse medfører en sådan forhøjelse af afgiftsbyrden på de berørte produkter, at de ikke længere er konkurrencedygtige i forhold til cigaretter og cigarillos, medfører bestemmelsen de facto et forbud mod markedsføring af disse produkter. Sagsøgeren har understreget, at dette faktiske forbud har været i kraft i 14 medlemsstater af Fællesskabet siden den 1. juli 2002, og at det vil træde i kraft i Tyskland med virkning fra den 1. januar 2008.

- 22 Sagsøgeren har desuden påpeget, at de to betingelser, der kræves opfyldt, for at en sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt, nemlig at den adressat, der skal gennemføre foranstaltninger, ikke er overladt noget skøn, og at foranstaltningen skal have indvirkning på sagsøgerens retsstilling (Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43), er opfyldt i den foreliggende sag.
- 23 For så vidt angår den omstændighed, at den adressat, der skal gennemføre foranstaltningen, ikke må have noget skøn, har sagsøgeren først anført, at i den foreliggende sag overlader den anfægtede bestemmelse ikke noget skøn til de medlemsstater, der skal gennemføre den. Sagsøgeren har således understreget, at artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 indeholder en præcis definition af begreberne »cigarer« og »cigarillos«, og at medlemsstaterne er forpligtet til at gentage denne definition i deres nationale bestemmelser med henblik på at efterkomme deres forpligtelse til at gennemføre dette direktiv. Ifølge sagsøgeren bekræftes medlemsstaternes manglende skøn med hensyn til gennemførelse af de definitioner af de forskellige former for forarbejdet tobak, der er fastsat i direktiv 2002/10, i øvrigt af, at som det fremgår af artikel 8, stk. 2, i direktiv 95/59 og af Domstolens dom af 27. februar 2002 i sagen Kommissionen mod Frankrig (sag C-302/00, Sml. I, s. 2055), skal alle tobaksvarer af en og samme kategori være beskattet ensartet. Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at som følge af dette manglende skøn må det antages, at materielt udgør artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 reelt en forordningsbestemmelse, der er truffet i form af et direktiv. Sagsøgeren har i den forbindelse understreget, at Rådet ikke har ret, når det gør gældende, at ud fra et formelt synspunkt er artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 en del af et direktiv, eftersom det fremgår af fast retspraksis, at vurderingen af en retsakts retlige karakter ikke udelukkende afhænger af dens officielle betegnelse, men at der i første række skal tages hensyn til dens genstand og indhold (jf. den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet).
- 24 Sagsøgeren har i øvrigt påpeget, at det princip, der er opstillet i dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, som er nævnt ovenfor i præmis 16 (præmis 54), og hvorefter private ikke kan anlægge sag med påstand om annullation af direktiver, inden disse er gennemført i national ret, idet de inden en

sådan gennemførelse ikke kan berøre de pågældende private umiddelbart, ikke er relevant ved vurderingen af, om den foreliggende sag kan fremmes til realitetsbehandling. Sagsøgeren har nærmere anført, at et sådant princip ikke kan anvendes i den foreliggende sag, idet den anfægtede bestemmelse materielt er en forordningsbestemmelse. Efter sagsøgerens opfattelse ville en sådan anvendelse i øvrigt være i strid med Domstolens og Rettens faste praksis, hvorefter der med hensyn til kvalificeringen af en retsakt skal lægges vægt på dennes indhold og ikke på dens form. Sagsøgeren har desuden fastholdt, at i almindelighed er fristen for gennemførelsen af et direktiv endnu ikke udløbet, når den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF, udløber (som det er tilfældet i den foreliggende sag). Der vil derfor altid mangle en gennemførelsesretsakt, når der anlægges sag til prøvelse af et direktiv, ikke mindst fordi fristerne for gennemførelse af de fleste direktiver er meget længere end i den foreliggende sag. Efter sagsøgerens opfattelse bevirker det princip, der er opstillet i dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, at sager, som private anlægges til prøvelse af direktiver, altid vil blive afvist, hvilket er i strid med retspraksis. Sagsøgeren har endelig anført, at i modsætning til, hvad der er tilfældet i den foreliggende sag, vedrørte ovennævnte dom en bestemmelse, der var gentaget i en retsakt, der såvel med hensyn til dens form som dens indhold udgjorde et direktiv.

- 25 For så vidt angår betingelsen om, at en sagsøgers retsstilling skal være påvirket, har sagsøgeren først anført, at ifølge Rettens praksis er der tale om en indvirkning på privates retsstilling, såfremt den anfægtede retsakt ikke overlader noget skøn til de nationale myndigheder i medlemsstaterne, der skal anvende den (Rettens dom af 17.1.2002, sag T-47/00, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 113, præmis 32-37). Da den anfægtede bestemmelse ifølge sagsøgeren som ovenfor nævnt ikke overlader de nationale myndigheder noget skøn, er sagsøgerens retsstilling følgelig påvirket.
- 26 Sagsøgeren har i øvrigt anført, at selv om det antages, at betingelsen om, at sagsøgerens retsstilling skal være påvirket, skal undersøges uafhængigt af betingelsen om, at de nationale myndigheder skal have et skøn, er denne betingelse opfyldt i den foreliggende sag. Sagsøgeren har således påpeget, at artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 påvirker sagsøgerens retsstilling i relation til de kompetente afgiftsmyndigheder, idet den heraf følgende ændring af definitionen

af begreberne cigarer og cigarillos forpligter sagsøgeren til ved markedsføringen af de berørte produkter, sagsøgeren fremstiller, at betale de punktafgifter, der gælder for cigaretter, i stedet for de punktafgifter, der gælder for cigarer og cigarillos, og som sagsøgeren tidligere betalte. Sagsøgeren har desuden fremhævet, at det bl.a. fremgår af artikel 5, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), samt af artikel 9 ff. i direktiv 95/59, at det er fabrikanten, som hæfter for punktafgiften på forarbejdet tobak. Ifølge sagsøgeren er denne situation blevet ændret ved direktiv 2002/10, idet sagsøgeren med hensyn til de berørte produkter ikke længere hæfter for de afgifter, der gælder for cigarer og cigarillos, men for dem, der gælder for cigaretter. Sagsøgeren har i øvrigt anført, at Rådet ikke har ret, når det gør gældende, at det er forbrugeren, der i sidste instans betaler de punktafgifter, der gælder for de berørte produkter, eftersom de forskellige direktiver, der regulerer området punktafgifter på tobak, ikke indeholder bestemmelser om forbrugers retlige status.

- 27 Det sagsøgende selskab har tilføjet, at dets retsstilling er påvirket, idet ændringen af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos for de lagre af de berørte produkter, sagsøgeren allerede har markedsført, bevirker en yderligere beskatning fra de nationale myndigheders side. Det sagsøgende selskab har ligeledes understreget, at det ikke vil kunne overvælde denne yderligere afgift på forbrugerne. Selskabet har endelig fastholdt, at dets retsstilling er påvirket, eftersom den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, griber ind i selskabets ejendomsrettigheder som følge af de alvorlige økonomiske konsekvenser, den har. Sagsøgeren har i den forbindelse navnlig henvist til for det første, at sagsøgeren skal stille sikkerhed for at kunne betale den yderligere afgift, der følger af ændringen, for det andet, at den omstændighed, at eksporten af de berørte produkter til 14 medlemsstater ophører med virkning fra den 1. juli 2002, vil medføre en betydelig overkapacitet, som vil blive yderligere forstærket, når ændringen af definitionen træder i kraft i Forbundsrepublikken Tyskland den 1. januar 2008, og for det tredje, at de investeringer i forskning og udvikling, sagsøgeren har afholdt i relation til de berørte produkter, er blevet overflødige.

- 28 Det sagsøgende selskab har i den forbindelse afvist Rådets argument om, at ændringen af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos udelukkende påfører

selskabet et økonomisk tab. Selskabet har nærmere anført, at Rådet med denne argumentation ikke tager hensyn til, at ændringen af denne definition de facto medfører et salgsforbud, hvilket, således som det fremgår af Domstolens dom af 13. juli 1989 (sag 5/88, Wachauf, Sml. s. 2609), er uforeneligt med beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder, og endvidere, at ændringen medfører en afgiftsopkrævning med tilbagevirkende kraft fra afgiftsmyndighedernes side. Sagsøgeren har ligeledes bestridt Rådets argument om, at følgerne af ændringen af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos endnu ikke var opstået på det tidspunkt, hvor denne sag blev anlagt. Sagsøgeren har nærmere anført, at da ændringen blev vedtaget, lå det allerede fast, at som følge af det tidspunkt, der er indeholdt i direktiv 2002/10, ville retsvirkningerne af ændringen opstå kort tid efter, nemlig den 1. juli 2002. Sagsøgeren har desuden understreget, at det under alle omstændigheder er uinteressant, om de retsvirkninger af den ændring, der fremgår af direktiv 2002/10, vil vise sig på det tidspunkt, der er fastsat som frist for direktivets gennemførelse, eller senere, eftersom det i den foreliggende sag er godtgjort, at disse følger vil opstå (jf. i denne retning Rettens dom af 30.6.1993, sag T-46/90, Devillez m.fl. mod Parlamentet, Sml. II, s. 699, præmis 13 og 14).

Spørgsmålet, om sagsøgeren er individuelt berørt

- 29 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af direktivet, således som dette begreb fortolkes i fast retspraksis (jf. bl.a. Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197).

- 30 Det sagsøgende selskab har bestridt argumentet om, at det ikke er individuelt berørt af den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10.

- 31 Selskabet har indledningsvis anført, at det er individuelt berørt af denne bestemmelse, således som dette begreb fortolkes i fast retspraksis (jf. bl.a. dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 29).
- 32 Det sagsøgende selskab har for det første anført, at det er en del af den gruppe på seks virksomheder, som fremstiller og markedsfører de berørte produkter i Fællesskabet, og at de tyske fabrikanten af de berørte produkter tilsammen har en markedsandel på 80% (sagsøgeren heraf 5%). Sagsøgeren har understreget, at denne kreds af fabrikanten af de berørte produkter allerede var etableret på det tidspunkt, hvor direktiv 2002/10 blev vedtaget, og at kredsen formentlig vil blive mindre, fordi de berørte produkter ikke længere er konkurrencedygtige som følge af forhøjelsen af de punktafgifter, der gælder for dem. Sagsøgeren har i den forbindelse bestridt Rådets argument om, at denne kreds ikke er fastlagt, eftersom det er muligt, at visse virksomheder opgiver fremstillingen af de berørte produkter, og at andre udvikler aktiviteter inden for dette område. Ifølge sagsøgeren tager Rådet med dette argument ikke hensyn til de følger, som den omtvistede ændring medfører for sagsøgeren, nemlig at ændringen bringer sagsøgerens mulighed for at sælge de berørte produkter i 14 medlemsstater til ophør med virkning fra den 1. juli 2002 og i Tyskland med virkning fra den 1. januar 2008.
- 33 Sagsøgeren har for det andet anført, at fast retspraksis, hvorefter en fællesskabsretsakt er generel, selv hvis man med større eller mindre nøjagtighed kan fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, den pågældende retsakt på et givet tidspunkt finder anvendelse på (jf. f.eks. Domstolens dom af 16.3.1978, sag 123/77, UNICME m.fl. mod Rådet, Sml. s. 845), ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, idet den er grundlæggende forskellig fra de situationer, hvor den pågældende retspraksis er blevet påberåbt. Sagsøgeren har således anført, at det i den foreliggende sag er fællesskabslovgiver selv, som klart har individualiseret en gruppe af virksomheder i forhold til enhver anden fabrikant, idet fællesskabslovgiver i betragtning 10 og 11 til direktivet har indrømmet, at den gruppe af tyske fabrikanten, som sagsøgeren indgår i, var særligt berørt, såvel juridisk som økonomisk, af ændringen af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos. Sagsøgeren har i den forbindelse henvist til fast retspraksis, hvorefter retsakter som indførelse af en antidumpingtold er af en sådan art, at de berører de fabrikanten og eksportvirksomheder individuelt, som kan godtgøres, at de er identificeret i Kommissionens eller Rådets retsakter eller berørt af de forberedende retsakter (Domstolens dom af 29.3.1979, sag 113/77, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1185, præmis 11, af 21.2.1984,

forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, og af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 14, samt Rettens dom af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 46). Ifølge sagsøgeren er det i den sammenhæng uden betydning, at de tre tyske virksomheder, som sagsøgeren er en del af, er betegnet som »tyske virksomheder« frem for at blive identificeret individuelt. I dette tilfælde er de pågældende virksomheder individualiseret i medfør af en retsakt fra fællesskabslovgiver. Efter sagsøgerens opfattelse er det ligeledes uden betydning, at lovgiver har benyttet en generel formulering med henblik på at betegne de berørte virksomheder frem for at nævne dem udtrykkeligt, idet den pågældende formulering omhandler de tyske virksomheder, hvis navn fællesskabslovgiver kender. Sagsøgeren har i den sammenhæng desuden anført, at der skal lægges vægt på formuleringens indhold frem for dens form, idet fællesskabslovgiver i modsat fald kunne fratage en sagsøger en retsbeskyttelse ved at individualisere den pågældende i kraft af et generelt udtryk i stedet for at nævne sagsøgeren ved navn. Endelig har sagsøgeren fastholdt, at i modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende, omhandler udtrykket »tyske virksomheder« udelukkende fabrikanterne af de berørte produkter og ikke alle dem, der er et led i markedsføringsprocessen af produkterne, eftersom forbrugerne og de handlende ikke udgør afgiftspligtige som omhandlet i den gældende ordning.

- 34 Den sagsøgende virksomhed har for det tredje anført, at den er individuelt berørt af den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, idet ændringen berører virksomheden meget alvorligt (jf. den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 17). Den sagsøgende virksomhed har nærmere anført, at som den har understreget ovenfor, har ændringen meget betydelige følger for dens økonomiske aktiviteter.
- 35 Den sagsøgende virksomhed har for det fjerde anført, at Domstolen i dom af 29. marts 1979 i sagen ISO mod Rådet (sag 118/77, Sml. s. 1277) fastslog, at en virksomhed, som tilhører den individuelt berørte gruppe af de vigtigste fabrikanter af et givet produkt, i sin egenskab af en særlig sagsøger kan anlægge sag til prøvelse af bestemmelsen i en fællesskabsretsakt og samtidig være berørt individuelt. Efter den sagsøgende virksomheds opfattelse er dette netop tilfældet for den, eftersom den tilhører den begrænsede kreds af de vigtigste fabrikanter af de berørte produkter.

- 36 Sagsøgeren har for det femte understreget, at den betingelse, Retten har opstillet i sin dom af 12. december 1996 i sagen Rendo m.fl. mod Kommissionen (sag T-16/91, Sml. II, s. 1827), nemlig at det kun er de dele af en retsakt, der også er omhandlet i de rejste klagepunkter, der kan anfægtes på det grundlag, at sagsøgeren er individuelt berørt, ikke ændrer noget ved, at sagsøgeren er individuelt berørt. Det sagsøgende selskab har således anført, at det i den foreliggende sag ikke har nedlagt påstand om annullation af direktiv 2002/10 i dettes helhed, men, som det fremgår af sagsøgerens påstande, udelukkende om annullation af artikel 3, nr. 1, og, subsidiært, af artikel 4, stk. 2, første led, i det pågældende direktiv.
- 37 Den sagsøgende virksomhed har i øvrigt anført, at den også er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse i den forstand, hvori generaladvokat Jacobs fortolkede denne betingelse i sit forslag til afgørelse i den sag, hvor Domstolen afsagde dom den 25. juli 2002 (sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, på s. 6681), og Retten fortolkede betingelsen i dom af 3. maj 2002 i sagen Jégo-Quéré mod Kommissionen (sag T-177/01, Sml. II, s. 2365, præmis 51). Den sagsøgende virksomhed har således understreget, at i overensstemmelse med den fortolkning, generaladvokat Jacobs foreslog, er virksomheden individuelt berørt af den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, eftersom denne ændring i kraft af den heraf følgende prisforhøjelse på de berørte produkter skader og vil skade virksomhedens interesser væsentligt. Den sagsøgende virksomhed har tilføjet, at i overensstemmelse med Rettens fortolkning er virksomheden individuelt berørt af denne ændring, eftersom ændringen forpligter den til at betale højere punktafgifter af de berørte produkter til afgiftsmyndighederne.

Rettens bemærkninger

- 38 Der skal først tages stilling til Rådets argument om, at den foreliggende sag må afvises, eftersom sagsøgeren som juridisk person ikke har den fornødne kompetence til at nedlægge påstand om annullation af en bestemmelse i et direktiv i henhold til artikel 230, stk. 4, EF.

- 39 Hertil bemærkes, at selv om artikel 230, stk. 4, EF ikke udtrykkeligt omhandler formalitetsspørgsmålet med hensyn til annullationssøgsmål, der er anlagt af fysiske eller juridiske personer til prøvelse af et direktiv eller bestemmelser i et direktiv, fremgår det dog af Domstolens og Rettens praksis, at denne omstændighed ikke i sig selv kan begrunde, at sådanne søgsmål afvises fra realitetsbehandling (jf. bl.a. den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Gibraltar mod Rådet, den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, den ovenfor i præmis 16 nævnte kendelse af 23.11.1995 i sagen Asocarne mod Rådet og den ovenfor i præmis 16 nævnte kendelse i sagen Association contre l'heure d'été mod Parlamentet og Rådet, præmis 23).
- 40 Endvidere bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan en general retsakt under visse omstændigheder berøre visse af dem umiddelbart og individuelt (jf. bl.a. den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, præmis 11-32, den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Sofrimport mod Kommissionen, præmis 11-13, den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13-18, den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19-22, og den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, præmis 30).
- 41 Heraf følger, at den omstændighed, at de anfægtede bestemmelser er en del af et direktiv, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at udelukke muligheden for, at sagsøgeren kan have kompetence til at nedlægge påstand om annullation af dem.
- 42 Det skal derfor undersøges, om sagsøgeren i den foreliggende sag er umiddelbart og individuelt berørt af artikel 3, nr. 1, og artikel 4, stk. 2, første led, i direktiv 2002/10.
- 43 Det skal i den forbindelse fastslås, at det er åbenbart, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af de nævnte bestemmelser, og at det således er ufornuddent at tage stilling til, om sagsøgeren eventuelt er umiddelbart berørt af dem.

- 44 Det fremgår af fast retspraksis, at det er en betingelse for, at fysiske eller juridiske personer kan anses for individuelt berørt, at de rammes i deres retsstilling på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på samme måde, som adressaten for en beslutning ville være det (jf. den ovenfor i præmis 29 nævnte dom i sagen Plaumann mod Kommissionen og dom af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 49). Domstolen har for nylig i den ovenfor i præmis 37 nævnte dom i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (præmis 36) bekræftet denne fortolkning af begrebet individuelt berørt.
- 45 For så vidt angår den foreliggende sag skal det for det første understreges, at artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10 ændrer den definition af begreberne cigarer og cigarillos, der er fastlagt i artikel 3 i direktiv 95/59. Som følge af denne ændring skal de berørte produkter, der tidligere blev betragtet som cigarer eller cigarillos med henblik på fastsættelsen af den gældende punktafgift, fremover, nemlig i medfør af direktiv 2002/10, betragtes som cigaretter. Dette medfører en betydelig forhøjelse af den minimumspunktafgiftssats, der gælder for dem.
- 46 For så vidt angår artikel 4, stk. 2, første led, i direktiv 2002/10 har denne bestemmelse til formål at fastsætte en undtagelse for Tyskland for så vidt angår fristen for gennemførelsen af artikel 3, nr. 1.
- 47 Det er åbenbart, at disse bestemmelser kun berører sagsøgeren på grund af dennes objektive egenskab af erhvervsdrivende, der virker inden for fremstillingen af de berørte produkter, ligesom enhver anden erhvervsdrivende, der befinder sig i samme situation. Som det fremgår af retspraksis, er denne egenskab imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelig til, at den sagsøgende virksomhed kan godtgøre, at den er individuelt berørt af de nævnte bestemmelser (den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, præmis 14, og den ovenfor i præmis 44 nævnte dom i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, præmis 51, Domstolens kendelse af 21.6.1993, sag C-276/93, Chiquita Banana m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3345, præmis 12, og den ovenfor i præmis 16 nævnte kendelse af 23.11.1995 i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 42).

- 48 Det er i den forbindelse uden betydning, at de berørte produkter kun fremstilles af seks virksomheder i Fællesskabet, og at sagsøgeren er en del af den gruppe af tyske fabrikanter af de berørte produkter, der tilsammen har 80% af de pågældende markedsandele.
- 49 Det skal således understreges, at ifølge fast retspraksis indebærer den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, ikke, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det som i den foreliggende sag kan fastslås, at grundlaget for denne anvendelse er objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573, præmis 13, og den ovenfor i præmis 47 nævnte kendelse i sagen Chiquita Banana m.fl. mod Rådet, præmis 8).
- 50 Endvidere bemærkes, at i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, var kredsen af fabrikanter af de berørte produkter ikke lukket på det tidspunkt, hvor direktiv 2002/10 blev udstedt, idet forholdet, som Rådet med rette har understreget, er det, at ingen bestemmelser i direktivet giver holdepunkter for at udelukke, at erhvervsdrivende, som endnu ikke var aktive inden for fremstillingen af de berørte produkter inden udstedelsen af direktivet, beslutter sig for at påbegynde en sådan virksomhed efter dette tidspunkt.
- 51 Desuden bemærkes, at den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, ikke udelukkende vil berøre fabrikanterne af de berørte produkter. Som sagsøgeren i øvrigt har indrømmet, vil den heraf følgende forhøjelse af minimumspunktafgiftssatsen for de berørte produkter ligeledes berøre alle de erhvervsdrivende, der er aktive inden for markedsføringen af de pågældende produkter, samt dem, der forbruger dem. I den forbindelse kan sagsøgerens påstand om, at situationen for fabrikanterne af de berørte produkter ikke kan sammenlignes med situationen for forbrugerne og forhandlerne af disse produkter, ikke tiltrædes, idet det i henhold til den gældende ordning kun er fabrikanterne, der i retlig henseende hæfter for afgiften. Det skal således understreges, at selv hvis denne omstændighed blev godtgjort, er

den ikke i sig selv tilstrækkelig til at individualisere fabrikkerne af de berørte produkter, eftersom det står fast, at det forhold, at en retsforskrift kan have forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke kan udelukke, at retsakten kan være generel, såfremt denne situation er objektivt bestemt (jf. Domstolens dom af 5.5.1977, sag 101/76, Koninklijke Scholten Honig mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 797, præmis 24, og Domstolens kendelse af 25.4.2002, sag C-96/01 P, Galileo og Galileo International mod Rådet, Sml. I, s. 4025, præmis 41).

- 52 For det andet bemærkes, at den sagsøgende virksomhed ikke med føje kan gøre gældende, at den er individuelt berørt, fordi den er en del af gruppen af de »involverede tyske virksomheder«, der i betragtning 11 til direktiv 2002/10 er fremhævet som værende påvirket i særlig grad.
- 53 Det skal i den forbindelse først understreges, at som Rådet med rette har fremhævet, giver intet i direktivet holdepunkter for at hævde, at udtrykket »de involverede tyske virksomheder« udelukkende sigter til fabrikkerne af de berørte produkter og ikke til alle de erhvervsdrivende, der er involveret i fremstillingen og/eller markedsføringen af disse produkter i Tyskland.
- 54 Desuden bemærkes, at den omstændighed, at fællesskabslovgiver i forbindelse med udarbejdelsen af en generel retsakt tager hensyn til, at den pågældende retsakt kan have mere omfattende økonomiske virkninger for visse kategorier af erhvervsdrivende, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at adskille dem i forhold til de øvrige erhvervsdrivende, når det er godtgjort, at den pågældende retsakt berører dem i deres objektive egenskab af erhvervsdrivende, der er til stede på det pågældende marked.
- 55 I øvrigt bemærkes, at sagsøgeren ikke med føje kan henvise til den retspraksis, hvorefter retsakter om indførelse af en antidumpingtold berører de produktions-

og eksportvirksomheder individuelt, der kan godtgøre, at de er identificeret i Kommissionens eller Rådets retsakter eller berørt af de forberedende retsakter (jf. bl.a. den ovenfor i præmis 33 nævnte dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen og den ovenfor i præmis 33 nævnte dom i sagen Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, præmis 14) samt de importører, hvis videresalgspriser er lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, og som derfor er berørt af konstateringerne om, at der foreligger dumping (jf. den ovenfor i præmis 35 nævnte dom i sagen ISO mod Rådet, præmis 35, og den ovenfor i præmis 33 nævnte dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, præmis 15). Det skal således understreges, at denne retspraksis, der er udviklet i forbindelse med sager anlagt til prøvelse af forordninger om indførelse af en antidumpingtold, er begrundet i, at lovgivningen om dumping udtrykkeligt pålægger Kommissionen og Rådet at tage oplysningerne fra de pågældende virksomheder i betragtning med henblik på at fastlægge den dumping, der er fastslået. I øvrigt er det ubestrideligt, at den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, som sagsøgeren har anfægtet, ikke er blevet godtgjort på grundlag af oplysningerne vedrørende sagsøgerens situation og kun berører denne i dennes objektive egenskab af erhvervsdrivende, der er til stede på det pågældende marked.

56 For det tredje bemærkes, at den sagsøgende virksomheds argumentation om, at den er individuelt berørt som følge af, at dens økonomiske situation påvirkes væsentligt af den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, og at den sagsøgende virksomhed derfor befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med situationen for sagsøgeren i den ovenfor i præmis 16 nævnte sag Extramet Industrie mod Rådet, ikke kan tiltrædes.

57 Det skal således understreges, at Domstolen i den pågældende dom anerkendte, at den sagsøgende virksomhed havde godtgjort, at der forelå en række omstændigheder, der tilsammen skabte en sådan særlig situation, at sagsøgeren i forhold til den pågældende foranstaltning adskilte sig fra alle andre erhvervsdrivende. Domstolen bemærkede navnlig, at den sagsøgende virksomhed for det første havde bevist, at den var den vigtigste importør af det produkt, som var genstand for antidumpingforanstaltningen, og samtidig endelig bruger af produktet, for det andet, at sagsøgerens erhvervsmæssige aktiviteter i meget vidt omfang afhang af

denne import, og for det tredje, at de pågældende aktiviteter i væsentlig grad var påvirket af den anfægtede forordning på grund af det begrænsede antal producenter af det pågældende produkt og det forhold, at virksomheden havde vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos den eneste fællesskabsproducent, som ydermere var dens hovedkonkurrent for så vidt angik det forarbejdede produkt (den ovenfor i præmis 16 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 17).

- 58 I den foreliggende sag findes sagsøgeren imidlertid ikke at have bevist, at der foreligger sådanne omstændigheder. Tværtimod bemærkes, at, som Rådet med rette har påpeget, er omfanget af de virkninger, som den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der fremgår af artikel 3, nr. 1, i direktiv 2002/10, kan have på sagsøgerens økonomiske situation, uvist, idet det afhænger af de punktafgiftssatser, som medlemsstaterne i sidste instans fastsætter som led i gennemførelsen af direktivet, eftersom medlemsstaterne kun skal overholde de minimumssatser, der er fastsat i den fællesskabsretlige ordning. Endvidere har sagsøgeren ikke underbygget sine påstande med hensyn til de hævdede afgifter med tilbagevirkende kraft, som de nationale myndigheder vil pålægge med hensyn til de produkter, der allerede er markedsført, som følge af ændringen af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos.
- 59 Det følger af alle disse bemærkninger, at artikel 3, nr. 1, og artikel 4, stk. 2, første led, i direktiv 2002/10 ikke berører sagsøgeren individuelt.
- 60 Det skal i øvrigt fastslås, at det ikke er udelukket, at en erhvervsdrivende, der befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med sagsøgerens, og hvis situation påvirkes af den ændring af definitionen af begreberne cigarer og cigarillos, der følger af de foranstaltninger, en medlemsstat vedtager som led i gennemførelsen af direktiv 2002/10, kan rejse tvivl vedrørende direktivets gyldighed under en sag, der anlægges ved den pågældende medlemsstats retsinstanser til prøvelse af disse foranstaltninger. Denne tvist ville derfor kunne medføre en præjudiciel forelæggelse i medfør af artikel 234 EF med henblik på en vurdering af dette direktivs gyldighed.

- 61 I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, kan den omstændighed, at dette retsmiddel ikke er effektivt i den foreliggende sag, selv om dette i øvrigt måtte anses for godtgjort, ikke begrunde en ændring af den søgsmålsordning og de procedurer, der er fastlagt i artikel 230 EF, 234 EF og 241 EF, og hvorved Fællesskabets retsinstanser tillægges kompetence til at efterprøve lovligheden af institutionernes retsakter (jf. bl.a. den ovenfor i præmis 37 nævnte dom i sagen *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, præmis 40). En sådan omstændighed kan i intet tilfælde medføre, at et annulationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, som ikke opfylder betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF, skal antages til realitetsbehandling (Domstolens kendelse af 1.2.2001, sag C-301/99 P, *Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen*, Sml. I, s. 1005, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).
- 62 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgeren ikke har den fornødne kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af artikel 3, nr. 1, og artikel 4, stk. 2, første led, i direktiv 2002/10, og at sagen derfor skal afvises.

Sagens omkostninger

- 63 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.
- 3) Det er ufor nødvendent at tage stilling til interventionsbegæringerne.

Således bestemt i Luxembourg den 30. april 2003.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand